

la farga

Revista de Salt

Any XXVI. Núm 224 - octubre 2005 - Preu 1,80€

Any XXVI. Núm 224 - octubre 2005 - Preu 1,80€

Activitats del mes

LA MIRONA

- 01/10 Javier Álvarez
- 14/10. Free Gees
- 22/10. Las Migas
- 29/10. Festa llatina

SALT SARDANISTA

- Audició doble de sardanes. Dimercres 12 d'octubre de 2005. Hora: 5 de la tarda. Lloc: Pista Poliesportiva.
- Curset de sardanes. L'inici tindrà lloc el dia 15 d'octubre. Obert per a nens nenes i adults. Lloc: Hotel d'Entitats (St. Dionís nº 42.) Horari: de ¾ 9 del vespre a les 10h tots els divendres.

CASAL DE JUBILATS

- Dia 20 d'Octubre.- Excursió al ZOO de Barcelona. Dinar al restaurant EL LLEDONER, a la tarda visita a les CAVES FREIXENET.- Preu 30 €

BIBLIOTECA JAUME MINISTRAL I MACIÀ

A partir del 6 d'octubre.- Grup de conversa en anglès, cada dijous (inscripcions a la biblioteca). Hora , les 8 del vespre.

EL RACÓ DELS CONTES (a les 6 de la tarda)

Dia 7 d'octubre.- "En cinc barbes, pirata de pega" amb Sessi Sitjà
Dia 21 d'octubre.- "Torrem castanyes" Amb Jaume Moreno

CLUB DE LECTURA

Dia 27 d'octubre .- "Contes" d'Anton P.Sekhov a les 8 del vespre.

BIBLIOTECA

D'EN MASSAGRAN

"EL RACÓ DELS CONTES" i "DESCOBRIM LA MÚSICA"
(A 2/4 de 7 de la tarda)
Dia 6 d'octubre .- Audició musical a càrrec de la Natàlia Nadal
Dia 13 d'octubre.- "Contes de la Xina" amb Joan de Boer
Dia 27 d'octubre.- "Contes rodons" amb la Pepa Llobet de Vadecontes.

Teatre el mes d'Octubre

Dia 7.- Gerard Quintana, secrets compartits amb ... Joel Joan

Dia 11.- Petit psaume du matin. (Josef Nadj & Dominique Mercy)

Dia 14 i 15.- La Estupidez. (Dir. Rafael Spregelburd)

Dia 22 .- Uuuuh! . (TNC Dic. Joan Font)

Dia 29.- La nit de Cole Porter. (Marta Ribera & Daniel Anglès)

Dia 30.- Nour Eddine (Marroc). (Cicle Músiques del Món)

Dia 31.- Hamelin. (Animalario)

Totes les sessions començaran a les 10 del vespre menys la del dia 30 que començarà a les 7 de la tarda

Les entitats que vulguin incloure les seves activitats en l'Agenda de La Farga, poden fer-les arribar al correu electrònic: farga@viladesalt.org

GARATGE INTERNACIONAL

ROBERT VIDAL, SA.

CONCESSIONARI

Alfa Romeo **FIAT** LANCIA

Índex

Agenda	2
Editorial	3
Entrevista	4
Cultura	7
Col·laboració	13
Notícies	16
Història	17
Actualitat	19
Opinió	20
Ensenyament	21
Història	22
Esports	23
Guia de serveis	24
Gastronomia	25
Demografia	26
Notícies	26
Poti-poti	27

Aigua

Ens em passat l'estiu parlant amb cert alarmisme en el que és refereix a l'aigua. Si el motiu d'aquest enfocament és conscienciar la població de que l'aigua és un bé escàs i que vulguem o no, hem d'intentar racionalitzar-ne el consum, ben vingut sigui. El que és més dubtós és el mètode emprat. Que els pantans disminueixen el volum, això ho veiem cada any si no és que l'època de pluges primaveral és generosa; ara bé, que sigui la sequera més important dels últims 100 anys ja és per dubtar-ho. Quan ens parlen del pantà de Susqueda, o en tenen un desconeixement total o compten que els ciutadans s'empassen sense més ni més, tota la informació oficial que els arriba. Parlant amb testimonis, antics veïns del poble de Susqueda que la nostàlgia els porta de tant en tant a fer una visita per aquells entorns, et diuen que el campanar de l'església de Susqueda ha emergit de l'aigua en tres o quatre ocasions i l'última a la dècada dels 80 i que ara, ben bé, encara queda 10 mts. sota l'aigua.

Cal que es doni una informació correcta si no volem reintroduir el Conte del Llop. Que cada any plou menys, això ens ho haurien de dir els meteoròlegs que en porten els comptes; el que sí no es pot negar, és que som més població a consumir-me i amb uns usos malbaratadors sense tenir en compte la realitat. Cada dia més urbanitzacions amb jardins i piscines, i camps de golf com si estiguéssim instal·lats en latituds on l'aigua cau en abundància. I encara, els regants del Baix Ter es queixen de que necessiten més aigua per regar i després llegeixen al diari, a mig agost, que aquests regants cedeixen part de la seva concessió d'aigua a Barcelona. Qui pot explicar aquest embull i qui són aquests regants per cedir una aigua a Barcelona quan es parla d'escassetat a la conca del Ter?. Després, també t'arriben informacions de que el subsòl de Barcelona s'inunda degut a l'augment de la capa freàtica, i diàriament, Hm. d'aigua han de ser bombades per llançar a les clavegueres.

Què passa aquí? No serà que per interessos del poder econòmic se'ns està enganyant? Els transvasaments fan set a les grans empreses constructores pels beneficis que els pot proporcionar però, aquí és on els nostres governants haurien d'intervenir, informant correctament a la població, preocupar-se de l'ús correcte de l'aigua que repetim-ho, és un bé escàs i si en el futur cal un transvasament ja es decidirà. Comencem però, per respectar la natura i escoltar els científics que cada dia ens avisen de que la contaminació està produint un efecte molt nociu en la vida del planeta. Per sort encara no podem controlar quan i on ha de ploure perquè sinó, com totes les riqueses naturals irien a parar a les mateixes butxaques; per altra part, que si no controlem la contaminació el desgavell del planeta Terra anirà en augment i com que la sequera la patiran principalment les poblacions més pobres, des del poder ens continuaran enganyant.

La natura té els seus cicles, el que passa ara és que la cobdícia humana està explotant despietadament els seus recursos sense preocupar-se dels efectes i així ens va.

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència

PREMI TRES DE MARÇ DE 1989

miembre de:

(≡) **A C P C**
 Associació
 Catalana
 de la Premsa
 Comarcal

ANY XXVI NÚM 224 OCTUBRE DE 2005

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
 Passeig Verdaguer, 1

Tels 972 23 04 98, 972 23 85 78

A/e: farga@viladesalt.org

COORDINADOR: Ramon Torramadé

CONSELL DE REDACCIÓ: Joan Boada, Rafel Sala, Ramon Torramadé, Agapit Alonso i Pont, Salvador Sunyer, Carme Torrent, Joan Corominas, Agnès Cabezas, Lluís Mateu, Anna Clarà i Josep M. Pla.

COL·LABORACIONS:

Fermí Sidera, Josep Recasens, Andreu Bover, Mary Butcher, Montse Manén, Jodi Matas, Laura Geli, Sònia Cervià i Lluís Mas de Xaxars, Josep Boó, Pilar Galí.

PORTADA: ou de reig (foto feta per Agustí Rocabrúna a Montnegre).

MAQUETACIÓ: 7 de disseny

CORRECCIÓ: Toni Rusalleda

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmarola

ADMINISTRACIÓ: Rafel Sala

IMPRESSIÓ: Impremta Pagès

DIPÒSIT LEGAL: GI-365-79

amb la
 col·laboració de:

Generalitat de Catalunya

Nom: Raphael Mayoko
Edat: 38 anys
Professió: Pedagog
Actualment: treballa en una empresa càrnica
Nascut a: la República Democràtica del Congo
Resident a: Salt des del 1998
Viu amb: la seva dona Nelly i els seus tres fills: la Judith, la Núria i en Raphael.

En Raphael i la seva família van arribar a Salt procedents de la República Democràtica del Congo. A molts de nosaltres -siguem sincers- el nom d'aquest país no ens suggerirà res més que cert exotisme i la relació amb la nació belga que durant tant de temps exfolià aquest bell territori (com tants altres països desenvolupats van fer en infinitat de regions d'aquest món).

En ple cor de l'Àfrica, l'exZaire disposa de grans riqueses naturals: una selva tropical al nord que representa el pulmó de tot el continent, una conca hidrogràfica valuosíssima en una zona on l'aigua és un bé molt escàs i recursos minerals com el coure, el cobalt i els diamants.

Irònicament, la seva bellesa i riquesa l'han convertit en un país sumit en la pobresa, amb una esperança de vida que no arriba als 42 anys, condemnat per una terrible guerra civil que, tot i l'encetat procés de pau, sembla lluny d'acabar-se. Un país ple de "Raphaels", molts d'ells amb una fi menys sortosa.

Dit tot això, aquesta entrevista no és pas la transcripció de cap drama, és només una de les tantes i tantes històries encisadores que hom pot trobar, això sí, si se sap badar l'orella.

- Quan fa que ets a Salt?

- Sóc aquí des del 1998. Però abans vaig estar dos anys a Logronyo, per mirar d'aprendre el castellà i fer tots els tràmits de convalidació per treballar de pedagog, que és el que vaig estudiar al meu país, però vaig veure que això seria impossible. Jo tenia la intenció de venir a Europa per ampliar els meus estudis en pedagogia però regular la diplomació és molt complicat.

- On treballes ara?

-A l'escorxador. Bé... aquí no pots treballar del mateix que allà...

- I com va ser el teu viatge fins arribar aquí?

- Difícil. Vaig sortir de casa el setembre del 1995. De casa fins a Bangui, ciutat de la República Central Africana tocant a la frontera amb la RD del Congo, vaig estar dues setmanes en vaixell. Després foren 5 o 6 dies en autobús fins al Camerun. D'allà vaig anar fins a Nigèria, on vaig estar uns 8 mesos però era molt difícil

treballar-hi, trobar una feina per estalviar, i vaig tornar al Camerun on vaig passar 10 mesos treballant i estalviant. Després vaig tornar a Nigèria i d'allà a Níger, el viatge va ser més o menys d'una setmana en autobús. I d'allà a Algèria. En aquest país hi vaig treballar 4 mesos fins que vaig poder pagar-me el viatge fins al Marroc.

- I com va ser el viatge fins arribar al Marroc?

Molt dur. Van ser 4 dies travessant el desert del Sàhara en una furgoneta on anàvem unes 20 persones! Va ser molt dur. Però vaig fer el cor fort i vaig decidir acostar-me fins a Melilla, vaig caminar durant 11 dies. Un cop allà, em vaig haver d'apuntar a una llista d'immigrants perquè m'arreglessin la documentació, van tardar 6 mesos! Aquests sis mesos vaig fer-me amic d'un capellà, Paco es deia, i vaig ser el seu ajudant fins que finalment em van donar els papers.

- Tres anys de viatge?! Un cop aquí, què és el que més et sor-

prèn de la nostra cultura?

-Res! Després de tants països i tanta gent, ja no hi ha diferències que et sorprenguin, tot et sembla normal. En el fons tots som iguals.

- Així vas venir sol, vas deixar família a la República Democràtica del Congo?

- Sí. Vaig venir tot sol, però el 2002 va venir el meu germà amb la meva dona Nelly i la meva primera filla la Judith. Jo ja m'havia casat al meu país de manera civil, però quan ella va arribar aquí ens vam casar per l'església. El mateix 2002 va néixer la meva segona filla, la Núria, i el 2004 el més petit, en Raphael.

- Així ets catòlic, com molts africans, oi?

- Sí. Al meu país un 80% són catòlics, al Sudan en canvi, que és just al costat, són majoria musulmana.

- I com et sents a Salt?

- Molt bé. Jo em sento igual aquí que al meu país. Per mi no hi ha diferències, vestim igual, treballem

igual i som catòlics cristians com molta gent d'aquí també. Si tu estàs bé amb la gent d'aquí, la gent d'aquí està bé amb tu. Mira, un exemple, quan em vaig casar vaig convidar més de 50 persones d'aquí i crec que tothom s'hi va sentir molt a gust. És més, hi va haver altres coneguts nostres que em deien que els hagués agradat venir, però ja no ens quedava lloc per més gent!

- Tinc entès que el teu nen petit té un padrí ben inusual, no?

- Sí, l'alcalde! Vaig conèixer l'alcalde a l'església de Sant Jaume. Jo tinc molt bona relació amb el Mossèn Àngel i solem xerrar un cop acabada la missa. Un dia el mossèn em va presentar en Jaume i a partir d'aquell dia ens hem anat saludant cada vegada que ens hem trobat, ja sigui al carrer, a l'església o recollint la mainada de la coral on van plegats. Així, quan va néixer en Raphael no sabíem qui podia ser-ne el padrí i finalment vaig pensar que, si ell hi estava d'acord, ens faria il·lusió que fos el padrí del nen. I li ho vaig proposar, ell va acceptar i vam buscar una data pel bateig.

- En canvi, però, sembla que la majoria de nous saltencs no acaben de decidir-se a participar de la vida associativa de la vila, no? Per què és això? No us sentiu prou còmodes encara?

- Sí que ens agraden les activitats! Anem a les que ens conviden o de les que ens n'assabentem. A l'església, per

exemple, participem en un munt de coses! I sobretot a l'estiu, que a mi m'agrada molt perquè al carrer hi ha més vida, anem a totes les festes de carrer que es fan per aquí.

- Però participeu en alguna entitat del tipus club d'esports, castellers, etc.?

- A mi i a la meua filla Núria ens agraden molt els castellers! Sempre que n'ha vist al carrer o a la televisió es queda embadalida. No descarto la possibilitat d'apuntar-nos-hi en algun moment!

- I pertanys a alguna associació de persones amb orígens africans?

- Faig de coordinador i tresorer d'un grup format per gent de la RD del Congo. Tot just estem començant, però volem mirar de fer activitats perquè la gent nascuda allà com jo ens puguem trobar i també perquè la gent d'aquí conegui la cultura d'allà.

- Sí perquè aquí coneixem poc el continent africà, la majoria

no diferencia entre un país i un altre, fet que us deu semblar curiós...

- Bé, és normal que la gent no sàpiga com són tots els països de l'Àfrica, però és veritat que no són tots iguals, sí que hi ha certes diferències entre uns i altres. Com a Europa: Anglaterra és diferent de França, Holanda que aquí... allà passa el mateix.

- Doncs explica'm alguna cosa típica del teu país d'origen. No ho sé, alguna cosa de menjar per exemple...

- Hi ha aliments similars però es mengen diferent. Un plat típic, per exemple, serien les mongetes amb tomàquet i caldo de carn, acompanyat d'arròs, sense pa. Allà ho acompanyem tot amb cuscus o sèmola, no es fa servir el pa com aquí. Tampoc no es fan tantes amanides com aquí, però sí que mengem verdura. És comú una plata de verdura amb peix al mig i sopa per acompanyar.

Agnès Cabezas Horno
Ramon Torramadé

L'Agnès fent l'entrevista

Emili Teixidor i Viladecàs (Roda de Ter, Osona 1934) Escriptor i pedagog. Ha estudiat dret, filosofia i lletres, p e r i o d i s m e i magisteri. Dirigeix una escola privada d'ensenyament. Ha col.laborat a "Cavall Fort", "Oriflama", etc, i s'ha especialitzat en narracions de tipus juvenil:

El soldat plantat (1967),
Les rates malaltes (1968),

Dídac, Berta i la màquina de lligar boira (1969), *L'ocell de foc* (1972), *Sempre em dic Pere* (1980), *El príncep Alí* (1982), etc, a més d'*El nom de cada cosa* (1968), en col.laboració amb Jacint Matas i Maria Dolors Bordas. Ha escrit, també, narracions adreçades a adults *Sic transit Gloria Swanson* (1979), *Frederic, Frederic, Frederic* (1982), etc, així com la novel.la *Retrat d'un assassí d'ocells* (1988). Ha fet traduccions i guions per a la televisió i el cinema. Amb l'obra *En Ranquet i el tresor* (1986) obtingué el premi Pier Paolo Vergerio de Literatura

Juvenil, l'any 1989. La seva dedicació literària als joves ha continuat a *El crim de la hipotenusa* (1988), *Les ales de la nit* (1990) i l'adaptació de *Els Lusíades* (1989). Li fou atorgada la Creu de Sant Jordi, el 1992, i ha dirigit i presentat el programa sobre llibres a TV, "Mil Paraules". Posteriorment ha publicat *Cor de roure* (1994). El 1997 guanyà el Premio Nacional de literatura infantil per *L'amiga més amiga de la formiga Piga*. Fou guardonat amb el premi Sant Jordi de novel.la per l'obra *El Llibre de les Mosques*.

"Pa negre", una obra a cavall del retrat autobiogràfic i de la ficció, situada als primers anys de la postguerra civil, i que ja algun crític considera el millor llibre en català dels últims anys. Teixidor descobreix els trets autobiogràfics d'aquesta novel.la que la qualifica de "metàfora d'un país dividit en dues lleialtats". Cal destacar la riquesa del llenguatge de "Pa negre", on Teixidor recupera els mots d'un idioma que s'ha transformat en només 60 anys, i on s'han perdut moltes referències d'argot rural en benefici dels neologismes. De la mateixa manera que els llocs familiars de l'autor, com ara les colònies tèxtils, o s'han abandonat o s'han reconvertit en hostals, la cultura visual ha anat més enllà que la cultura oral, com diu l'Emili Teixidor: "Ara els nens diuen 'ensenya-m'ho' i abans era 'explica-m'ho'. Hem de tornar a explicar aquesta oralitat".

Celebrant el tercer aniversari del club del lector a la biblioteca

Pa negre és un llibre trist i fosc que descriu molt bé l'època de la postguerra i que et deixa aquest sentiment de tristesa, represi-
sió... que reflexa molt bé els sentiments dels protagonistes.

Rosa

Novel·la carregada de senti-
ments i sensibilitat. Ens mostra
una passejada pel món rural de
la postguerra.

Isabel

M'agradat molt. Destacaria so-
bretot la força del seu llenguat-
ge: m'ha deixat un bon regust.
Amb paraules del mateix Emili
Teixidor, "és com una barreja de
codony i mató que dóna una as-
pror deliciosa a la menja i deixa
el regust d'un perfum sec i as-
priu al paladar, que dura molta
estona després de passar per
la boca".

Belén

Les adversitats et fan créixer
i estar preparat per a poder
superar qualsevol tràngol futur
"vaig amagar el cap dessota el
coixí i vaig estar a punt de plorar
però les llàgrimes no em sorti-
en, s'havien dissolt en la força
d'oposició i el rebuig a tot allò
que no volia tornar a viure".

Dolors

Un excel·lent retrat de la
Catalunya rural de la postguerra
a través dels ulls d'un nen que
va perdent la innocència.

Mariàngels

Pa negre ens parla dels anys
difícils de la postguerra: la in-
tromissió impúdica de l'església
en la intimitat de les cases, la
doble moral de la societat, la
humiliació dels perdedors... Ho
fa a través de la mirada d'un
nen que deixarà enrera la seva
infantesa en adonar-se, desen-
cisat, que la seva supervivència
passa per adoptar les regles de
joc dels adults.

Bibiana

Un gran plaer, una recreació
en les descripcions, en les di-
tes catalanes, expressions...
Quan a la història, escruixidora,
culpadora, un retrat més de les
injustícies i de la guerra.

Maite

Aquest llibre t'explica els anys
més durs de la postguerra. La
gent han d'acotar el cap davant
les forces superiors de la societat.
Les dones treballant a la fàbrica
que els robava l'alegria, la salut i
el temps. L'Andreu, el protagonis-
ta d'aquesta història ha de lluitar
per tirar endavant sense pietat i
amb força, fins que començarà
una nova vida amb més il·lusió,
i amb estudis per poder aconse-
guir els seus somnis.

Anna

Els que vàrem viure la història
de Pa Negre (quan n'hi havia),
la memòria ens retorna al pas-
sat d'una guerra que ens va
deixar seqüeles importants.

Ramon

VIII Fira del Cistell

Els dies 1 i 2 d'octubre se celebra, al barri vell de Salt, la vuitena edició de la Fira del Cistell. Aprofitant l'avinentsa, des del Museu de l'Aigua ens agradaria fer una mica de memòria de la relació que hem mantingut aquests anys amb aquest esdeveniment que de mica en mica hem anat fent nostre i que cada any hem cercat la manera de millorar-lo, però sense perdre l'essència dels orígens que juntament amb l'Associació de Cistellaires de Catalunya hem intentat no perdre mai de vista per tal de poder garantir la seva continuïtat. A banda dels valors propis relacionats amb aquest tipus d'esdeveniments que cerquen la divulgació d'activitats artesanals i culturals per tal de fer-les conèixer a col·lectius i persones que difícilment podrien op-

tar-hi, sempre hem intentat que la Fira del Cistell de Salt fos una festa que la gent de Salt identifiqués com a seva i que el seu desplegament s'ajustés a la dimensió social i cultural del nostre municipi.

Enguany hem intentat portar a terme una programació que s'adeqüi a aquesta intenció, però al mateix temps intentant incorporar-hi alguna nova experiència per tal que la Fira pugui créixer pel seu vessant més cultural i recreatiu. En aquest sentit aquest any incorporem un plec d'activitats que ens arriben de la localitat de Sort i a través de l'Associació Cultural Pirinaigüa. Aquesta associació ens proposa dins el marc de la Fira del Cistell celebrar el IV Homenatge a l'Aigua a través d'un ventall d'actes de tipus poètic i artístic de gran relleu. La seva

proposta consisteix en una festa que aplegarà diferents artistes per tal de donar gràcies a les deus de l'aigua, tornant a la natura el que és de la natura, utilitzant els escenaris naturals del nostre municipi.

A banda dels diferents actes de caràcter poètic i artístic vinculats a la Fira del Cistell, aquest any comptarem amb un país convidat: Irlanda. Els cistellers irlandesos que, a banda de participar activament dintre el recinte firal, també portaran una mostra representativa dels objectes tradicionals de cistelleria irlandesa, que es podran veure a la sala d'exposicions temporals del Museu de l'Aigua de Salt sota el títol: Cistelleria Irlandesa: la tradició avui.

Andreu Bover
Museu de l'Aigua

Aquesta exposició de cistelleria irlandesa és molt benvinguda per diferents motius. No hi havia hagut una exposició d'aquest nivell des de l'exposició "Cistellers" realitzada pel Departament d'Artesania d'Irlanda l'any 1994, però durant aquests anys hi ha hagut un creixement estable d'aquest ofici, amb un nombre més gran de cistellers i una diversitat en la producció. Avui dia les escultures de vímet a gran escala, la decoració de jardins, les cadires i la construcció de tanques estan molt de moda i mantenen ocupats molts cistellers en peces de gran inventiva. Paral·lelament hi ha una producció estable de cistells i estructures més petites, de molta qualitat, la majoria de les quals són òbviament funcionals, i algunes desvergonyidament fantàstiques. Tota aquesta activitat, juntament amb una oferta àmplia de cursos de ciste-

lleria, han fet pujar el perfil de l'ofici. Tanmateix, queda molt per fer. A Irlanda, com a la resta d'Europa, s'han de donar oportunitats al públic de reconèixer la qualitat: la diferència entre l'excel·lent feina local i les importacions barates de poca qualitat. També cal fomentar que es pagui de manera adequada aquesta qualitat, a la qual s'ha arribat havent guanyat un nivell d'habilitat manual, coneixement dels materials i domini de detalls d'una tècnica sovint molt antiga, que és necessària per al teixit d'un objecte fiable i bonic, ja sigui funcional o no.

Les exposicions són una manera molt important de donar publicitat al nostre ofici. També per als participants, els serveix de repte, motivant la seva producció i introduint-hi nous aspectes i habilitats millorades. S'incrementen l'experimentació i la recerca de l'excel·lència. És molt interessant també veure com molts cistellers han arribat a aquest ofici després de passar per una diversitat d'altres estils de vida. Això és ben diferent del patró tradicional anterior, on la majoria començaven el seu aprenentatge a partir dels quinze

anys. Ara tenim l'oportunitat de moure'ns i canviar, alguns arribant a un ofici i un material per als quals desenvolupen una veritable passió.

La planificació futura hauria de garantir que aquestes passions es fomentessin. La possibilitat d'augmentar la disponibilitat de vímet irlandès de manera que sortís al mercat, a més del que és produït per ús personal, representaria un pas endavant. El suport per a la gent de l'ofici per poder trobar-se amb productors de vímet d'altres països facilitaria un desenvolupament de tècniques que, sense fer desaparèixer la tradició irlandesa, afavoriria la innovació. L'exposició "Cistelleria Irlandesa: la tradició avui" és un vincle cap a aquest futur.

Mary Butcher

Cistellera de Canterbury,
Regne Unit.

Agència de la propietat immobiliària
Administració de finques Gestoria Administrativa

Av. Jaume I, 44 baixos - Tels 972 20 88 54/972 20 13 55
Fax 972 21 46 08 - 17001 GIRONA
Passeig Païssos Catalans, 147 - Tel. 972 24 44 92 - 17190 SALT

BURCH constructors, s.a. Salt

**Cases
Ampliacions
Rehabilitació**

C/ Pere Cell i Guàrd, 3 - Tel. i Fax 972 23 86 02 - 17190 SALT (Girona)

IV Homenatge a l'aigua

Art Contemporani a Salt dins la VIII Fira del Cistell. Homenatge a l'Aigua. Riu Ter

4t Homenatge a l'Aigua. Riu Ter. Salt, Girona

Es tracta d'una festa-trobada i acció poètica per donar gràcies a les deus de l'aigua, tornant a la natura el què és de la natura. Dos dies de celebracions entorn de l'art i l'aigua, en escenaris naturals i a la ciutat, tot amanint la VIII Fira del Cistell.

Un esdeveniment festiu, que volem compartir amb moltes persones, poetes, artistes i gent de tota mena que estima la Natura, les Arts i els Rius.

D'homenatges sempre se n'han fet, simplement intentem recuperar aquest ritus que l'home ha anat perdent en considerar que eren massa irracionals i feixucs i que no servien per a res pràctic, creant un cert desequilibri.

L'Homenatge a l'Aigua és la reacció poètica dels contraris a aquest desequilibri, la raó de ser i el perquè gairebé tothom entén el sentit d'un Homenatge a l'Aigua i hi participa.

Perquè l'aigua és patrimoni de tots, i no tothom en té, perquè la Natura ha sigut tan generosa amb nosaltres, ens pertoca ser agraïts i celebrar la transcendència de l'aigua en la vida de tots, amb un homenatge i una festa popular que ofereixi a la natura el respecte que es mereix.

Pirinaigua, Associació Cultural dels Pirineus, pren el Cicle Natural de l'Aigua i l'interpreta en

4 intervencions artístiques que es desenvolupen al llarg de 4 anys en 4 trams de rius diferents.

Pirinaigua té com a missió la creació i divulgació de l'art i el pensament contemporani en l'àmbit rural i la transmissió del valor de l'Aigua en la vida de tots.

El Cicle Natural de l'Aigua de Pirinaigua

-2002. El Naixement. Rius Noguera Pallaresa i Garona. Val d'Aran, Pallars Sobirà.

-2003. El Camí de l'Aigua. Rius Segre i Valira. La Seu d'Urgell

-2004. Aiguabarreig. Riu Ebre. Tortosa i Delta de l'Ebre

-2005. Les Aigües del Món. Riu Ter. Salt. Girona

Dia mundial de la gent gran

Amb motiu de la celebració del "DIA MUNDIAL DE LES PERSONES GRANS" el Consell Municipal de la Gent Gran de Salt organitza:

Una Taula Rodona sobre el tema:

Situació sanitària i social de les persones grans a Salt

Convidats:

- Sra. Dels Serveis Socials de Salt
- Dra. Ana Alcolado Del CAP de Salt
- Sr. Joan Gratacós President de la FATEC de Girona

Moderadora:

- Montse Manén. Representant de Caritas al Consell Municipal de la Gent Gran de Salt

Dia: 29 de setembre

Un Cicle de conferències

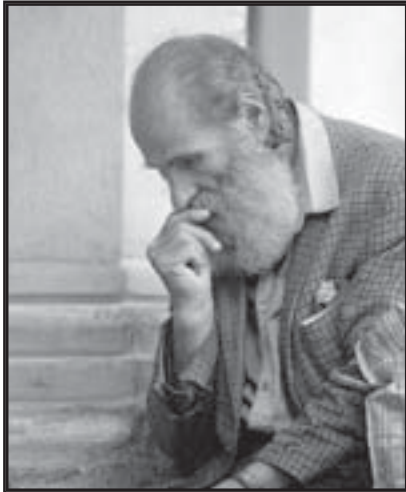
A càrrec de l'equip de "Jubilus associats"

Temes:

- Principals malalties de les persones grans
- Aprendre a cuidar-se amb salut
- Aprendre a envellir
- Fem memòria (taller)

Dies: 6, 13, 20 i 27 d'octubre

A l'Hotel d'Entitats de 7 a 2/4 de 9 del vespre

Ara que tenim tants dies dedicats a diferents col·lectius o temàtiques, no podia faltar *EL DIA MUNDIAL DE LA GENT GRAN*. Va ser el 30 de setembre.

Gent Gran, Avis, 3^a i 4ª Edat, Velleja, Jubilats..... tots els diferents noms que s'han donat i es donen a aquelles persones que en el cens consten com a majors de 65 anys. Realment un % molt gran de la nostra societat i per tant també de la nostra Vila.

És fàcil fer-ne el cens, fins i tot és fàcil saber si viuen sols o en companyia, però potser no ho és tant saber la gran diversitat de situacions en les que es troben.

Si llegim els diaris o mirem els TN observem que molts dels que estan al cap del poder (polític, econòmic, administratiu i fins i tot

religios) són persones que estan en aquest marge d'edat. I si ens hem fixat en els turistes de finals d'estiu, en les vacances, festes i diferents activitats d'oci i culturals també n'hi trobem una bona representació, i no cal dir que en el camp de la solució dels problemes que suposa la mala relació horària laboral i escolar, els avis hi tenen un paper molt important. I tampoc podem oblidar que són moltes les persones grans que es dediquen a tota mena de voluntariat.

Per altra banda, ens hem acostumat a veure pel carrer persones grans acompanyades de cuidadors o cuidadores, generalment estrangers, i de tant en tant ens diuen que un avi l'han trobat mort de fa dies al seu pis, o que hi ha casos de maltractaments a casa o en alguna residència. Ens posem les mans al cap, i potser mirem d'oblidar-ho. No caldria saber COM S'HI ARRIBA A AQUESTES SITUACIONS? No hauríem d'anar a l'arrel del problema? Els problemes de salut, algunes pensions indignes, les condicions dels

habitatges, la soledat, es poden i s'han de combatre. Hi ha una responsabilitat política, però també hi ha una responsabilitat social i personal i potser dies com aquest haurien de servir per reflexionar-hi i buscar-hi solucions.

En aquesta línia, la Comissió d'ajuda a la Gent Gran del Consell Municipal de Salt hem organitzat pel dia 30 de setembre una Taula Rodona sobre el tema, i pel mes d'octubre un Cicle de conferències els dijous 6, 13, 20 i 27 a les 7 de la tarda, a les que encara hi podeu assistir.

Montse Manén
Representant de Caritas al Consell Municipal de la Gent Gran

Instal·lat l'equipament esportiu a l'era de Cal Cigarro

Les instal·lacions esportives de l'era de Cal Cigarro –entre la piscina coberta i Espai Gironès- ja estan instal·lades. Aquesta zona esportiva oberta a l'ús públic disposa de dues pistes de bàsquet i una de fútbol.

El material esportiu de les pistes ha estat especialment concebut per tenir una gran resistència a l'ús intensiu i lliure.

Per altra banda s'ha refet una de les pistes de tennis de la zona esportiva de les Guixeres. La resta de pistes es refaran l'any vinent.

Salt, 19 de setembre de 2005

Hi ha algun país del món on es pugui viure i treballar amb normalitat prescindint de la seva llengua i cultura? Jo en conec un: el nostre. Catalunya és un fenomen políticament i sociològicament peculiar. En alguns dels seus indrets i àmbits és obvi que políticament i culturalment existeix una nació catalana, però en d'altres aquesta apareix i desapareix o simplement no hi és. Hi ha parts del territori, sobretot a les zones rurals, la Catalunya profunda, on tot i la diversitat es pot identificar una identitat pel que es parla i pels mitjans de comunicació que s'escolten, pel tarannà i les tradicions que manifesten i representen els seus habitants. En altres, tanmateix, començant per Barcelona i la corona metropolitana, i algunes capitals comarcals, utilitzar el nostre idioma o parlar de la nostra cultura i de les nostres institucions es fa sovint ben singular. Hom se sent com un estrany en el seu propi país.

L'autoritat política no és l'única responsable de modernitzar el fet identitari. És la poca societat civil que resta amb conviccions la que s'ha de mantenir ferma. A part del Barça, dels castells, de les sardanes i de les colles geganteres, que fan una tasca impagable d'integració, estimar el país és parlar i llegir la seva llengua. Però no tot és actitud.

Viure en català significa, per exemple, poder comprar productes etiquetats correctament i veure pel·lícules al cinema en la nostra llengua, i aquí sí que hi ha una clara manca de voluntat política. Les discussions partidàries superen, lamentablement, el fet de fer país. Cal imaginació i polítiques de cohesió potents i consensuades. Tot i això, avui, parlar de nació en termes decimonònics és una falsedat.

No hi ha cap país del món occidental amb estat o sense, i el nostre n'és un, que no sigui plurinacional, plurilingüístic i pluricultural. Un concepte de nació que lligui un territori i la seva gent amb una llengua i una cultura originàries com a únics elements constitutius és impossible. La nació només existeix en termes històrics, simbòlics o per voluntat popular. I aquí és on cal treballar. Les estructures polítiques europees i les relacions econòmiques internacionals, és a dir, la globalització, fan que la nació es volatilitzi si no és capaç d'adaptar-se als temps que corren. No podem forçar la societat a nacionalitzar-se si volem viure en pau i en democràcia. Només un règim autoritari podria aconseguir-ho, i ja s'ha intentat abans amb poc èxit i molta sang en casos ben propers i dramàtics per a nosaltres mateixos. Ara és la nació la que s'ha d'adaptar a la societat que viu en el seu àmbit d'actuació, i aquí és on Catalunya i els nostres polítics, després d'una profunda i madura reflexió, hi han de tenir un paper impressionant en el nou segle.

El nacionalisme no té per què ser una font de lluita i divisió, al contrari, en un món cada cop més unit i estructurat en estats i experiments supraestatals, pot donar la veu a cultures i països que per la seva dimensió o circumstància històrica no la tenen o l'han perdut. Des del localisme no només es pot ser universalista, sinó que és la millor manera de ser-ho. Parlar català i intentar dinamitzar la nostra cultura no és estèril i antiquat, poc modern, al contrari, és una aportació valuosa i genuïna al conjunt de la humanitat. És la peculiaritat i el respecte mutu el que ens fa grans a tots. Aconseguir que hom se senti fill d'un país i d'una història es tingui el color que es tingui, la religió que es tingui, la llengua materna que es tingui, és una tasca apassionant però monumental. Per a molts fins i tot és impossible. Però és molt important per a la nostra salut personal i col·lectiva poder sentir-se d'algun lloc i si aconseguim construir una societat oberta i absorbent, ser català pot esdevenir un autèntic privilegi i no un defecte de fabricació.

Joan Corominas

SERRALLERIA I FUSTERIA METÀL·LICA
EN FERRO I ACER INOXIDABLE

MOBRA, S.L.

Canals per a la construcció i lampisteria
Doblat de xapes i talls

TALLER: Camí antic de Salt a Vilablareix - Tel. 972 23 53 17 - 17190 SALT

Un model en evidència

És difícil fer-se una idea de l'abast de catàstrofes naturals com l'huracà Katrina quan es viu en una regió en què aquesta mena de fenòmens no es donen i, per tant, és difícil valorar de manera objectiva com respon una societat davant d'ells. Les dificultats que estem acostumats a viure davant de les tempestes habituals al nostre país, amb el seu reguitzell de pèrdues econòmiques i personals, poden ajudar a intuir la dimensió de la catàstrofe quan la tempesta esdevé un huracà i dels de màxima intensitat. Pocs dies després del Katrina hem tingut ocasió de veure les conseqüències de les nostres típiques tempestes de finals d'estiu, amb les enèsimes i tradicionals riades del maresme, amb dues morts per una altra riada sobtada i, com a novetat, uns tomados que tot i ser catalogats de petits van remoure avions i van deixar unes considerables destrosses materials darrera el seu pas. I tenim la memòria històrica d'inundacions catastròfiques amb pèrdues materials i humanes, com els aiguats del 1962 al Vallès o del 1941 a Girona, però sempre es va tractar de fenòmens relativament localitzats, que no afectaven grans àrees geogràfiques. També és difícil comparar les conseqüències de l'huracà Katrina amb les d'altres

que han afectat regions molt menys desenvolupades, com el cas del Mitz a Hondures i Nicaragua.

El Katrina ha afectat la primera potència del món, ell país amb més recursos econòmics; però, això sí, ha afectat les seves regions més pobres i els més malparats han estat els més pobres d'aquestes regions. I ho hem pogut veure quasi en directe, amb un seguiment periodístic extens, com no podia ser menys tractant-se d'uns fets ocorreguts al Estats Units. Sabíem des d'un parell de dies abans que l'huracà arribaria a Nova Orleans i que la cosa era seriosa..., que la ciutat estava per sota del nivell del mar i els dics de contenció es podien trencar deixant-la negada. Vam veure com s'ordenava l'evacuació de la ciutat i com es concentrava en un estadi cobert i en un centre de convencions els que no tenien mitjans per marxar ni on anar. El dia 29 d'agost, l'huracà no va tocar de ple a Nova Orleans, va afectar més a zones contigües, però els dics es van trencar, gran part de la ciutat va quedar inundada i molta gent aïllada... Vam poder veure, dia a dia, i fins i tot escoltar-ho de la veu d'una diputada catalana atrapada allà, com les autoritat no eren capaces de rescatar els refugiats a l'estadi cobert, ni tan sols de fer-los-hi

arribar aigua. Després es trobarien els cadàvers de 32 ancians en un geriàtric i 45 morts més en un hospital... i un munt de gent desemparada.

Malgrat les dificultats que esmentava al principi per poder fer una valoració, pel que hem vist aquest huracà ha deixat al descobert les febleses del model social americà. Unes polítiques basades de manera obsessiva en les rebaixes d'impostos i en escatimar els fons de protecció social, en disminuir i menyscarbar la capacitat protectora de l'Estat i una política bel·licista que ha comportat importants retallades en infraestructures, entre elles els plans per reforçar els dics de Nova Orleans. I això ha tingut com a resultat que la primera potència del món hagi estat incapaç d'assistir adequadament als seus ciutadans i s'hagi vist obligada a demanar l'ajuda d'altres països. Des d'Espanya, s'hi ha enviat un vaixell de l'armada amb aquesta finalitat. Potser no estaria de més que en acabar les feines, igual com es fa amb els excursionistes imprudents que s'han de rescatar, es presentés al govern dels Estats Units una factura detallada dels serveis prestats.

Jordi Matas Roca
Metge

Vacances

Finalitzat l'estiu toca fer recompte de les festes majors, fires, llocs d'interès que hem visitat, vacances i sortides... Després de les esperades i curtes vacances toca tornar al ritme normal i posar en ordre totes les fotografies.

La majoria de gent creu que unes vacances com déu mana són aquelles en què agafes l'avió i viatges fins a

l'altra punta de món, però el meu punt de vista és que unes vacances són aquelles que fas amb bona companyia a un destí sigui lluny o a prop, on pots descansar, co-

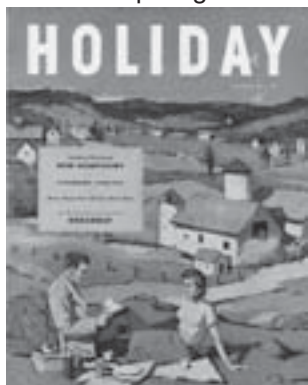
nèixer, relaxar-te i passar-t'ho bé.

Hi ha moltes maneres de plantejar-te les vacances ja sigui amb pocs o molts dies. Actualment tenim moltes possibilitats dins i fora del nostre país, ja que per pocs diners pots viatjar a tot Europa o visitar els racons més bonics de Catalunya.

Per les vacances d'estiu podem trobar els destins més variats per viatjar fora del nostre país; ja sigui Xina, Perú, Cuba, Egipte, Estats Units... però sempre hi ha qui prefereix quedar-se dins d'Espanya i fer turisme nacional, visitant ciutats tan carismàtiques com Madrid, Burgos, Sevilla... I finalment podríem dir que dins de Catalunya disposem d'unes simples vacances en algun alberg, hotel o càmping prop d'una piscina o de la costa per suportar el sol mediterrani. Dins la nostra geografia tam-

bé podem fer unes vacances de cap de setmana, és a dir, sortir de casa el cap de setmana gaudint de festes majors, fires, cercaviles, concerts...

Aquí a Catalunya gaudim de festes majors amb orquestres, concerts, cercaviles, correfocs... Moltes festes majors com la nostra reuneixen els millors grups de música catalana, ja siguin grups com Obrin Pas, Lax'n Busto, els Pets... o fins i tot grups espanyols com M-clan, Sergio Dalma... Lligat als concerts hi van les mítiques barraques muntades per les diverses associacions de cada poble, ja siguin colles geganteres, correfocs, clubs d'esports... que serveixen begudes i menjar a qui ho desitgi. Durant el dia es fan activitats per totes les edats, cercaviles, obres de teatre... ,cada poble intenta fes activitats

lúdiques per a totes les edats. L'altra manera de passar un cap de setmana és anar a un càmping o un hotel, normalment a l'estiu es prefereix un càmping prop de la costa, amb piscina, amb pàrquing, dutxes... El turisme que es decanta cap aquesta opció normalment prefereix la platja i no fer gaires visites, sinó més aviat es passen tot el dia a la platja prenent el sol de manera relaxant. L'opció més rural també té els seus avantatges, ja que el turisme rural s'estén a tota la geografia catalana

i en llocs curiosos. El turisme rural obre moltes portes cap al contacte amb la natura, ja sigui fent excursions a peu, esports d'aventura, excursions a cavall... Hi ha múltiples opcions per gaudir dels plaers que ens ofereix la mare natura. Altres prefereixen pujar a un avió i anar a visitar altres països, ja siguin europeus o de fora dels seus límits. Viatges amb horaris d'arribada, d'anada, temps de visita... són viatges que et tapen el que realment és el país, et col·loquen a la zona turís-

tica i t'avisen que no surtis dels seus límits per perill. És clar que no tot és tan negatiu, visites les principals coses de cada país i coneixes la gent que t'acompanya durant tota la ruta. Doncs bé, intentant resumir els tipus de vacances de què disposes, continuarem esperant un altre estiu, on tothom que surt de casa mira d'organitzar-se unes bones vacances sobretot al seu gust i per suposat per relaxar-se.

Anna Clarà

Ara només em faig una pregunta: on deus ser ara, en aquest moment?

Penso que estaràs vigilant-me, des d'un lloc preciós, imagino un camp verd, com els ulls que et van dir adéu, ple de flors de tots colors, que donen un to alegre a la teva nova llar.

Aquell home alt i prim, i sempre eixerit. Les teves històries em fascinaven, i les escoltava amb tota admiració, veia una persona, respectada per la gent que més l'estimaven, i encara ho veig, quan parlen de tu, avi.

El teu cap sempre donava voltes, eres un home molt ocupat, sempre tenies coses a fer, com t'ho feies, avi?

És tant difícil veure com algú a qui has estimat durant tota la teva vida se'n va sense més ni menys, que tot el que havies fet amb ell només seran parts dels teus petits records, i que aquell buit que ell ha deixat ningú mai més el podrà omplir, només quan algun dia o altre ens tornem a reunir. Sé que s'ha de seguir endavant i que ell havia de marxar, i un altre ocuparà el seu lloc, però mai sense oblidar aquell temps passat. M'agradaria tornar enrera, i tornar a viure tot el que hem viscut, m'agradaria no pensar en el futur, m'agradaria tornar a ser el que jo era amb tu. Però no pot ser, per què?

Aquell silenci a les nits a la meva habitació fosca i petita, que només el puc estroncar amb les llàgrimes que cauen dels meus ulls petits i innocents. Recordo tantes coses que no sé per on començar.

Te'n recordes quan havíem d'anar a

buscar ous a cal Marquès?, jo anava amb la bicicleta que tant utilitzava a l'estiu i tu tot "xino-xano", i quan arribàvem allà tu em protegies d'aquells gossos, tan grans que semblaven gegants, els feies fora, i jo estava orgullosa del l'avi que tenia.

Oh! aquelles tardes d'estiu, quan em portaves fins a la "Pilastra", jo amb bicicleta i tu amb la teva canya, que les feies tu mateix, i les teves espartenyas de càmping, aquelles tardes m'encantaven. Sempre em parava en els gronxadors del costat de l'hípica, aquella mítica roda, que encara es manté bastant. Tu, mentrestant, seguíes el camí que em volies ensenyar aquella tarda, i m'afanyava a agafar la bicicleta i pedalar sense mirar enrera, només per trobar-te a tu i poder caminar al teu costat sense que ningú ens pogués molestar, i m'agradava molt perquè m'explicaves moltes coses que mai hagués après sola.

Una de les que més recordo és que a l'estiu les granotes prenen el sol i per allà on passàvem hi havia un petit rec, on sempre n'hi havia alguna, i ens paràvem a observar-les, però quan ens veien corrien sota la sorra d'aquella aigua tan freda, com els meus llavis quan et van dir aquell adéu que mai t'havia dit abans.

Quan trobàvem algú a la Devesa, sempre et deien: "Caram Pitu, si que vas ben acompanyat avui", i ell no deia res, només somreia mentre la seva camisa se li feia petita.

Ara quan amb l'àvia pleguem els llençols ja no és el mateix, avi. Sempre

els plegaves tu amb ella, i jo em posava sota, com si fos en una cova, i tu els xarbotaves, i ella cridava, però a tu t'era ben igual, ho seguíes fent, i sempre els embrutiem, però rèiem molt.

I quan jugava al carrer, hi feia clots, sempre em botzinaves, no t'agradaven i me'ls tapaves, però jo els tornava a fer, i no em deies res, però quan tornava ja no hi eren.

Quan escric totes aquestes paraules, els meus ulls semblen una mar tota desconsolada, perquè ara això és tot els que em queda de tu, els records. Ara "el carrer que no es passa", aquell carrer on sempre he viscut i tant m'estimo, com tu te l'estimaves, és ple d'herbes, ja no hi ets per treure-les, qui les traurà?

A vegades tinc la sensació que t'he de trobar pel carrer, i aixecaràs la teva canya per cridar-me, però tot això no són més que imaginacions, perquè tu ja no tornaràs. I sempre et recordaré tal i com eres, encara que passin anys.

I aquell adéu que et vaig dir, que mai hagués volgut dir-te, quan tu reposaves per sempre més, en aquell llit, blanc com la neu, i tou com el cotó, una llàgrima s'escolava galta avall i un t'estimo m'oprimia el pit.

En memòria del meu avi, Pitu Geli.

Laura Geli

La societat d'estudis i recerca de Salt en col·laboració amb l'ajuntament de salt han creat un conjunt d'activitats per divulgar el patrimoni natural del parc de les deveses. La finalitat d'aquestes activitats és donar a conèixer de forma divertida, la diversitat dels organismes de les diferents comunitats així com les relacions que hi ha entre ells. S'ha començat amb l'albereda i s'han dissenyat diverses activitats com són un pòster, un mòbil, uns jocs i unes presentacions informàtiques.

El primer joc és el joc de la diversitat. Aquest és similar a "l'oca" on hi

Les foto d'aquestes activitats correspon a la creació del mòbil del cycle infantil del Pompeu Fabra

són els incendis i la contaminació. El següent joc tracta la cadena tròfica i es divideix en funció del cycle d'edat. De primer hi ha una presentació en powerpoint del concepte de cadena tròfica a l'albereda i tot seguit pel cycle superior i mitjà és

gratuïtes per tots els centres de Salt .Ja han estat implementades a 2 escoles (Pompeu Fabra i el Pla) i a 1 institut de salt (SES de Salt) , amb un total de 1060 alumnes i 36 professors. La valoració d'aquestes fou molt positiva, tots els assistents en sortiren molt contents, tot i que es van criticar les instal·lacions del centre naturalista de salt .

Sònia Cervià i Lluís Mas de Xaxars
Salt, maig 2005

La foto d'aquesta activitat correspon al cycle superior del Pompeu Fabra.

ha un circuit amb el que s'avança en funció de les tirades del dau i on es treballa la diversitat d'organismes de Salt i es fa un repàs en temes d'educació ambiental com

fa un joc de simulació en el qual els nens i nenes s'han de posar a la pell dels components de la cadena tròfica, i així entendre la importància de l'equilibri que s'ha de donar. Pel cycle infantil es va construir un mòbil que representava una cadena tròfica. En aquí tenen que pintar els diferents organismes i ordenar en funció de qui es menja a qui. Aquestes activitats són

Fotografia del cycle infantil de l'escola el Pla

PISCINA COBERTA MUNICIPAL DE SALT

Si tens entre 6 i 12 anys, no t'ho pensis...

els dissabtes, vine a la piscina!*

T'ensenyarem de forma didàctica i divertida els estils de natació, saltar a l'aigua, jugar al waterpolo, exercicis de natació sincronitzada, el salvament i socorrisme, etc.

Recull una invitació gratuïta com a regal per la vostra compra en qualsevol establiment associat a la federació de comerciants de Salt.

Inscripcions del 3 a l'11 d'octubre. Places limitades.
Per a més informació trucar al telèfon 972 23 60 21

*Dies 15 i 22 d'octubre, 5, 12, 19 i 26 de novembre i 3 de desembre del 2005

El Sr. Manel Nadal vol penalitzar econòmicament els veïns de Salt per utilitzar el servei de transport públic. Cal recordar que els veïns de Salt són, percentualment, els que més utilitzen els serveis de transport públic en els seus desplaçaments. Les dues línies actuals entre Salt i Girona varen tenir al 2004 una utilització de 1.268.404 viatgers, en canvi la totalitat de les vuit línies urbanes de Girona varen tenir una utilització de 1.224.995 viatgers (tothom sap que Salt té al voltant de 28.000 habitants i Girona 80.000). Això comporta que mentre l'empresa que explota les línies de Salt aconsegueix treure'n benefici, l'empresa de l'Ajuntament de Girona acumula deutes milionaris cada any. Doncs conegudes aquestes dades bàsiques, el plantejament que fa el Sr. Manel Nadal en la seva proposta de Consorci del Transport públic de l'àrea de Girona, es basa en doblar o quadruplicar les freqüències de les vuit línies de Girona i deixar igual les línies de Salt, no considerant necessari

l'establiment d'un circuit urbà al servei dels ciutadans de Salt. Perquè tothom ho entengui, el Sr. Nadal s'ha preocupat que tots els ciutadans de Girona i bona part dels ciutadans de comarques puguin anar en Bus a l'Hiperacor, però els veïns de Salt no tenen un Bus urbà per anar ni a l'Hospital ni a l'Espai Gironès o al Cementiri. Tampoc s'ha aconseguit que el Bus que uneix Girona amb l'aeroport Girona-Costa Brava tingui una parada a Salt, tot i que passa per Salt per anar a agafar l'autopista. Això sí, a l'hora de les aportacions econòmiques pagarien igual els ciutadans de Girona, (1'50€ per habitant=120.000€), amb un increment substancial del servei de Bus urbà, que els de Salt (1'50€ per habitant=42.000€), que continuarien igual que ara, sense servei de Bus urbà. Hem de concloure doncs que al Sr. Manel Nadal només li interessaven les necessitats de mobilitat dels ciutadans de Girona i que no li interessaven ni li preocupaven en

absolut les necessitats de mobilitat dels veïns de Salt. De Salt, al Sr. Manel Nadal només li interessaven els 42.000€ que ens vol fer pagar per quedar-nos igual que estem. No s'ha d'estranyar el Sr. Manel Nadal, que l'Ajuntament de Salt, en defensa dels interessos dels seus ciutadans, no trobi correcte i discrepi del seus plantejaments i aquesta discrepància no s'arregla amb amenaces sinó amb diàleg, diàleg que lamentem que l'empresa que ha realitzat l'estudi no ens hagi tingut en compte. Per part de l'Ajuntament de Salt ja vàrem anunciar la nostra postura i sol·licitar que es tingués en compte les necessitats del poble de Salt, cosa que no s'ha fet, tot i així enviarem l'estudi que han realitzat els nostres tècnics sobre les mancances en el transport a Salt, i si volen, que ens diguin que són "capricis" i no necessitats. Salt, 9 de setembre de 2005 Per ampliar aquesta informació podeu contactar amb Joan Boada (regidor d'urbanisme) al 972.24.91.91

La guerra de Cuba fou un dels detonants de la ruptura de la burgesia catalana amb el projecte nacional espanyol i el règim de la Restauració, un sistema que després del fracàs de la primera república ella havia impulsat i finançat per garantir l'estabilitat política i la repressió del moviment obrer. Aquesta crisi de la fi del segle farà que optin definitivament pel regionalisme. Les guerres d'independència cubanes es desenvolupen en tres fases, de 1868 a 1878, de 1879 a 1895 i de 1895 a 1898. La primera fou una insurrecció dels terratinents criolls, aprofitant el caos que hi havia a la metròpolis (sexenni revolucionari i primera república, 1868-1874). La duresa de la repressió va derrotar els secessionistes però aleshores començà una guerra de guerrilles que desgastà molt el domini espanyol. Finalment l'ajuda militar dels Estats Units, que declarà la guerra a Espanya i la humilià, féu possible un règim

de semiindependència el 1898. La Restauració és el nom amb el qual es coneix el període històric que va de la primera a la segona república, de 1874 a 1931, i correspon als regnats d'Alfons XII, la regència de Maria Cristina i el d'Alfons XIII, inclosa la dictadura de Primo de Rivera. La constitució de 1876 establia un règim conservador, bipartidista i bicameral amb una alternança de dos partits d'inspiració britànica. Tot i que des de 1890 es restableix el sufragi universal masculí, el sistema es basa en la manipulació absoluta dels processos electorals i el caciquisme. Però això s'acaba a Catalunya en les eleccions de 1901, quan els republicans de Lerroux i els catalanistes de la Lliga acorden controlar l'escrutini per acabar amb les pràctiques politicoeconòmiques que empobreixen l'estat i limiten el mercat intern.

La derrota i el tractat de París, el desembre de 1898, comportà també la pèrdua de la resta de colònies (Puerto Rico i Filipines). Això derivà en l'ensorrament de dos pilars bàsics del règim: un exèrcit desacreditat i una burgesia desencantada per la pèrdua de les seves inversions. Els anys anteriors foren de negocis gràcies al tèxtil i al ferrocarril. Fou la Febre d'Or (1876-1886), una dècada d'eufòria econòmica i especulació borsària. Ara la contracció del mercat, la baixada de la producció i la crisi política desinflaven la borsa i les perspectives inversores, i per tant, empitjoraven les condicions de vida dels obrers i augmentaven les tensions sindicals. El descontentament general i el record de les lleves obligatòries, propiciaria el 1909 la Setmana Tràgica.

J.C.L.

Abans d'ahir a la nit ocorregué el següent a la fleca del sr. Casals, situada en el carrer Hernán Cortés del veí poble de SALT.

La filla de la casa escoltà una fressa en un dormitori, de la qual cosa avisà al seu pare, que pujà a l'habitació de la filla trobant sota el llit a un jove anomenat Antonio Llach, el qual revòlver en mà, el va intimidar a que el deixés lliure, o al contrari dispararia el revòlver. El flequer aconseguí subjectar en Llach i reclamant auxili acudí un veí seu aconseguint detenir-lo i tancant-lo a la presó.

S'afirma que en Llach havia mantingut relacions amoroses amb la filla de Casals, en la casa del qual havia estat de dependent i que ara intentava matar a la seva antiga xicota.

13 de febrer de 1908. El autonomista.

DES DE SALT –
UN HOME DE SORT

“Per a comprendre que'l Llauné és un home de sort n'hi haurà prou ab l'explicació d'aquest cas:

Fa temps que'l municipi donà l'ordre d'embargar als veïns que no havien pagat els consums. Degut amb això foren alguns que es vegeren obligats a marxar d'aquest poble Y és comprès car es tractava d'obers que apenes guanyaven per viure.

Doncs bé el Llauné que no és un home pobre si no que esta en bona posició, fa tres anys que no ha pagat consums, deguent per tant al Municipi la friolera de DUGAS CENTES PESSETES. Quan esperen a fer-li l'embargo? El que és en aquest poble hi ha una llei dels pobres i una altra dels rics? No creieu veïns de Salt, que ha arribat l'hora de preguntar alsque administren, si l'esmentat Llauné, és un home diferent dels altres...”

Lluís salvador – 12 de maig de 1912 - Autonomista

En la Festa Major de Salt tinguérem ocasió d'apreciar l'important IL·LUMINACIÓ DE GAS en el Centre Republicà i en algun altre establiment de la localitat subministrat per “Alumbrado de pobla-

ciones” de Girona. L'efecte que produeix la nova instal·lació es meravellós i de bon resultat.

Felicitem el Gerent, amic nostre particular Don Cipriano Batista, que es desvetlla posant tota la seva voluntat i intel·ligència per donar a aquest fluid, tots els avantatges de la ciència en benefici del poble.

5 d'agost de 1913 – El Autonomista

La crescuda de les aigües experimentada en el veí poble de SALT; pel riu Ter ha ocasionat grans danys fent perdre les terres de conreu, que representen una important riquesa.

La formosa horta quedà del tot inundada quedant totalment perduda la collita de mongetes.

Degut al temporal no es treballava a la fàbrica del VEÏNAT. En la de Salt gràcies a la màquina de vapor, han treballat tots els obrers, exceptuant els que constitueixen la secció de filatura.

L'edifici anomenat EL CANYET ha quedat destruït, afogant-se un regular nombre de porcs que allí es trobaven.

Per l'autoritat s'ha aprovat un ban prohibint que ningú s'emporti els objectes que han quedat abandonats a prop del riu.

8 d'octubre de 1919. Autonomista.

EL TRAMVIA ELÈCTRIC DE SALT A SARRIÀ

Segons un diari local la companyia del tren del Baix Empordà demanarà la concessió d'un tramvia elèctric de salt a Sarrià de Ter. Un projecte interessant. El municipi ha d'aprofitar l'oportunitat per resoldre definitivament la qüestió del trànsit. No ens enlluernem en projectes costosos si volem tenir el “tramvia elèctric” de salt a Sarrià. Obrim una ampla tribuna pública en les columnes de la premsa local, a fi d'aportar-hi tot el que puguem i millor sapiguem per obtenir l'encert del millor profit col·lectiu.

...observacions al projecte del tramvia “elèctric” Salt-Sarrià, crec que a cap gironí li pot semblar bé que com proposa el Baró de Minguella, que aquest nou projecte passi pels carrers de la Barca, Ballesteries, Cort-Reial, Plaça de l'oli i Ciutadans. És igual si el tren és elèctric o de...

Diario de Gerona 14-3-1925 i 17-4-1925

El grup “Jovent d'Ara” ha adquirit uns terrenys davant de la via del tren d'Olot a Girona, els quals seran destinats a camp de futbol. Ens n'alegrem perquè fins ara el jovent de salt no tenia altre espectacle que anar al cafè.

Dades recuperades per Josep Recasens i Adroher

emocions, sentiments, sensacions...

reportatges socials
reportatges de casaments (video i fotografia)
revelats fotogràfics analògics i digitals
regals
marcs
àlbums
fotos carnet
còpies de cintes de video-càmera, VHS... a DVD
edicions de video d'aficionat o professional

Pg. Països Catalans, 131-135 17190 Salt (Girona) t./f. 972 400 965 info@giroimatges.com

www.giroimatges.com

El dia de la inauguració del Cine Box de Salt, el 15 de setembre, s'ha batut sobradament el rècord Guinness de crispetes que fins ara mantenia una població del Brasil. No sé si Salt figurava en aquest llibre de rècords; a partir d'ara segur que hi som encara que a nivell mundial costarà localitzar aquesta població tan nostra. Referent al Cine Box hem passat del no res al tot; a Salt feia més de 20 anys que no teníem cine i ara amb aquesta inauguració disposem d'onze sales al poble.

Hem de fer esment de la qualitat

que suposarà per als espectadors els últims avenços tècnics tant en visualitat com en el so a part que hi haurà sessions matinals i per a la mainada. Segons els responsables, cada setmana hi haurà programada una pel·lícula en català que esperem que sigui de qualitat si el que es pretén, és que l'assistència denoti l'interès per bons films en la nostra llengua.

En la inauguració se'ns va mostrar, per poder captar la visió i sonoritat, uns tràilers de promoció que –diria-, tots tenien una tendència a la violència i el sexe, com és moda ara, i després ens queixem quan aquests actes es reproduïxen al carrer. El cine és l'escola del comportament ciutadà? Ho semblaria.

Com no podia ser menys, hi hagueren els parlaments de rigor d'autoritats on destacaria les paraules de la padrina del complex, protagonista d'algunes pel·lícules, l'Àngela Molina, quan va fer es-

L'envelat muntat per fer crispetes

ment de que no podia contemplar tanta violència en el cine, que havia de tancar els ulls. Desitjaria que els productors l'escoltessin i el cine fos una escola d'ètica i relacions humanes.

Amb el complex d'Espais Gironès, Salt ocuparà un espai comercial i lúdic important de les nostres comarques. Tots en podem estar satisfets.

Ramon Torramadé

Sala plena

Primer aniversari de la piscina coberta municipal

Aquest passat dissabte dia 10 de setembre, la piscina municipal de Salt va celebrar el primer aniversari amb diferents actes.

Es va programar una jornada de portes obertes per a que tothom pogués conèixer les activitats que s'hi desenvolupen. Al matí els diversos departaments, de les màquines per a practicar exercicis físics, així com les activitats aquàtiques a la piscina varen estar atesos per monitors que orientaven a qui volia "tastar" l'aigua i la varietat de màquines de les sales on també es va poder contemplar com una colla de noies -i no tan noies- practicant l'aeròbic, es movien al compàs de la música.

A la tarda les exhibicions varen començar amb la travessia d'una barca de llibant d'on els passatgers es tiraven a l'aigua i després

un grup de 8 nedadores de natació sincronitzada del club KALIPOLIS de Barcelona varen deixar mol satisfets el nombrós públic que va assistir a l'acte. Cal dir que les nedadores, encapçalades per Gemma Mengual, una noia que al campionat mundial celebrat aquest any a Montreal, va guanyar algunes medalles d'or en figura i modalitat sincronitzada, n'era la figura.

La festa es va acabar amb un espectacle pirotècnic a càrrec dels Diables d'en Pere Botero.

Bona jornada de portes obertes per al primer aniversari que a més va servir per a què els saltencs s'adonessin de la qualitat de les instal·lacions i la bona disposició del personal

La Farga

Contra les flatulències mediàtiques

A la seva "Crònica" del diumenge 14 d'agost al diari El Punt en Joan Ribas explica una historieta exemplar, autobiogràfica, pel que sembla, que et fa exclamar, al final de la lectura, "Per fi algú els contesta

gent viu sota aquelles influències mediàtiques, i per això repeteixen les mateixes bajanades".

No cal dir que aplaudeixo la reacció descrita per l'autor de l'article, ja ha quedat clar. És més, lamento que estiguem parlant d'una reacció anecdòtica, és a dir, excepcional, perquè un n'està tan fart, d'haver de suportar les "flatulències mediàtiques" d'aquell cor de granotes –totes de la corda del PP- esmentat per en Joan Ribas, que el que voldria és que aquesta fos una pràctica

s'ho val: "Encara estem empenyats, i les seves raons no ens ajuden gens. Així que la nostra rèplica és contundent: 'Si tan difícil és tolerar-nos, la solució és força senzilla: ens n'anem'. Ara estan desconcertats i no entenen què hem volgut dir. 'Ens n'anem d'Espanya, i ja us ho fareu!'. No!, això tampoc no ho volen. És impossible. Les Corts espanyoles mai no ho consentirien...!'

És clar que no: contra qui es divertirien?, sobre qui s'aixecarien?, quina llengua es menjarien?, i sobretot, de què viuria, Espanya?

Unes setmanes abans, el veterà polític Francesc Ferrer i Gironès (i valgui aquest petit record per sumar-nos des d'aquí a l'homenatge que li ha fet el país), convidat a un debat al canal 33 sobre les greus acusacions de catalanització de Catalunya fetes pels intel·lectuals taxidermistes, es va donar el gustàs –i ens el va donar als que l'escoltàvem amb les orelles- de fer el repicó als tres pics del simpàtic defensor de les essències pàtries en perill, l'Arcadi Espada, amb aquestes paraules: "No solament estic a favor que la gent sàpiga parlar dues llengües, i si pot ser tres, o quatre, sinó que estic cada vegada més convençut que els que només en parlen una són un perill públic".

Fermí Sidera Riera

a la cara, ja era hora!". L'anècdota, resumida, seria aquesta: una conversa, en l'escenari d'un banquet de noces, entre uns quants comensals espanyols i dos de catalans que deriva, com sembla que no pot ser d'altra manera, cap al Tema: el govern tripartit de la Generalitat. En un moment donat, un dels espanyols esputa: "¡Es que este Maragall es un payaso!". "Ens ha tocat el voraviu", continua el narrador. "Ens bull la sang i ens considerem ofesos en pròpia carn. Oblidant el lloc on som, alcem la veu, agressivament, dirigint-nos a l'autor del comentari:

-Escolta, tu! Què t'has cregut? Maragall és el president del meu país. Maragall és el MEU president!, te n'enteres? I no puc consentir que l'ofenguis d'aquesta manera! O ho retires immediatament o...

"Es forma un bon escàndol. De les altres taules ens miren amb sorpresa. Nosaltres també ens sorprenem de les nostres paraules, però ja estan dites. (...) Però comencen les teories: que no tenen res contra els catalans, és clar, però... que ens ho hem guanyat, perquè som gasius, sorruts, menyspreatus, insolidaris, creguts... Estem assistint a un compendi de les doctrines d'El Mundo, l'Abc, La Razón i la Cope. Aquesta

habitual, fins a fer-los tancar la boca per on les emeten ara i adés impunement. "L'única cosa que cal perquè el mal triomfi és que els homes bons no facin res", deia el filòsof anglès Edmon Steiner, a propòsit de l'agressió nazi, una reflexió tan dura com certa. Si les feministes reclamaven allò de "cap agressió sense resposta", també ho hauria de fer el nostre país –individualment i/o col·lectivament- amb els nombrosos agressors de l'agressiu país veí: crear una entitat, una Oficina de la Contraofensiva, o similar, que primer repliqués a nivell teòric, desmuntant sistemàticament les sistemàtiques mentides que escampen ("una mentida repetida mil vegades es torna veritat", deia el contramestre de Hitler, recordem-ho), i després que portés als tribunals els que es passessin de la ratlla, simplement. ¿No tenien ells un fiscal tan amatent a les ofenses al seu drap bicolor i d'altres galindaines del mateix nivell? A la seva Espanya és delictes cremar la rojigualda, però no ho és difamar, insultar, calumniar, estripar, ofendre, insultar, mentir..., mentre sigui contra els rebels de l'extraradi peninsular, està claríssim...

Reprenem el fil de l'articulista, que

Déu n'hi do quin començament de curs que ha viscut el Col·legi El Pla aquest any! El dia 1 de setembre els mestres van trobar l'ecola encara feta un desastre de les colònies d'estiu que l'Ajuntament se'n va entestar a fer-hi aquest any, com cada any, encara que aquest estiu també ens tocava la instal·lació de barracons. Així que, en lloc de poder dedicar els 7 dies laborals que tenien el mestres entre l'1 i el 12 de setembre a planificar el curs, organitzar els materials de classe, i fer les altres preparacions fonamentals que es fan a les esco-

les que tenen una situació normal, aquí vam haver de córrer-hi tots per a fer tasques tant bàsiques com traslladar taules i cadires del C.E.I.P. Nou a El Pla i fer una neteja a fons per a poder començar el dia 12. I, en el cas del barracó del parvulari, fins i tot es va haver de retardar un dia més l'entrada dels grups de P-3 perquè no es va poder posar a punt el barracó a temps. Si fins i tot el dimecres, dia 7, no hi havia vàters ni piques, hi havia fils elèctrics penjant, no hi havia interruptors, hi havia bastant de tuberia per a instal·lar, s'havia de pintar tot l'interior, . . .

El panorama escolar a Salt té punts en comú amb el desastre de Nova Orleans. Les escoles són com a part d'un sistema de dics d'una societat per a salvar-se de la decadència i la barbària. Però

durant molts anys, l'Ajuntament i el Departament d'Ensenyament no hi han estat fent les tasques de manteniment i millora necessàries. No hi han estat dedicant els diners i la planificació a llarg termini necessaris per a assegurar que estiguin a l'altura de les circumstàncies del poble. Es passen la pilota de l'un a l'altre i mentrestant tenim les escoles de Salt desbordades i al punt del col·lapse. Ja fa anys que denunciem la manca d'escoles i instituts. Ja s'està fent alguna cosa ... però a pas de puça!!! I encara en falten més! Mentrestant, les escoles actuals comencen a fer aigües amb l'enorme quantitat d'alumnes que han d'absorbir cada any. I ara, després de la moguda d'aquest setembre, la gent de l'Escola del Pla està "que trina".

Jim McCullough

La targeta Jove Salt

L'Ajuntament de Salt a través de l'Estació Jove de Salt fa entrega gratuïta d'una *Targeta Jove Salt*, a tots els residents a la vila nascuts entre el 1985 i el 1990 inclosos.

El servei Estació Jove de Salt comprovarà el registre al padró municipal i en confirmarà la residència atorgant a cada jove que ho desitgi una Targeta Jove Salt.

Aquesta iniciativa ha estat possible gràcies a la col·laboració entre la companyia **TEISA**, concessionària de les línies que desenvolupen el seu servei a Salt, l'**Ajuntament de Salt** i **AGORA**- Assessors Gironins d'Orientació Recursos i Activitats - que gestiona l'Estació Jove de Salt.

La Targeta Jove Salt és una targeta de plàstic en format targeta de crèdit que serveix per fer recarregues de bitllets en les línies **L3**, **L4** i **L3E** (Espai Gironès). Aquesta targeta sol tenir un cost de 2'40 € i s'entregarà gratuïtament amb dos viatges inclosos. Si desitgeu fer recarregues podeu optar per les quatre modalitats següents, el preu del bitllet individual és actualment d'1'05 €.

- **22 VIATGES 13'75 €** SUPOSA UN 40'50 % D'ESTALVI SOBRE EL BITLLET ÚNIC DE 1'05 €.
- **47 VIATGES 28'20 €** SUPOSA UN 42'86 % D'ESTALVI SOBRE EL BITLLET ÚNIC DE 1'05 €.
- **66 VIATGES 34'60 €** SUPOSA UN 50'08 % D'ESTALVI SOBRE EL BITLLET ÚNIC DE 1'05 €.
- **88 VIATGES 41'50 €** SUPOSA UN 55'14 % D'ESTALVI SOBRE EL BITLLET ÚNIC DE 1'05 €.

Les recarregues es realitzen als mateixos autobusos de les línies L3, L4 i L3E, i a l'Estació d'autobusos de Girona a la guixeta de la companyia Teisa

MÉS INFORMACIÓ: www.saltjove.org o enviant un correu a estacio@saltjove.org
Estació Jove de Salt: de dilluns a divendres de 16 a 21 hs Tel. 972 40 50 07

Carles de Camps i d'Olzinelles, escriptor i caçador de Salt (I)

Nascut a Girona el 1860, i mort a Sant Sebastià el 1939. Fill de Pelai de Camps, primer Marquès de Camps, i de Concepció d'Olzinelles i de Tos. Va estudiar batxillerat als jesuïtes, i enginyeria forestal a El Escorial. Continuà la tradició familiar catalanista promovent els Jocs Florals

gironins, i l'afició a la cacera com el seu pare i el seu avi, "El meu pare (q.a.c.s.) era fill d'un gran caçador, d'en Po-Ramón, com li deien els seus íntims", (El pare a Vilobí). Ocupà multitud de càrrecs relacionats amb els seus estudis d'enginyer de monts, també va ocupar càrrecs polítics, va ser diputat i senador, etc...

Al segle XVIII, el seu avantpassat Josep de Font i de Llobregat va construir una casa d'habitacions al Mas Ribot de Salt, ampliada posteriorment per Pelai de Camps; aquest mas serà l'inici de moltes sortides i de moltes tornades de dies de caça, " Eren les cinc del matí del dinou d'Agost quan sortia del portal del Mas Ribot. El temps era calm, calentó, el cel tot emboirat..." (Boira). Al febrer de l'any 2004, l'editorial El Cobre va publicar en castellà una selecció d'articles de cacera de Carles de Camps. Aquesta edició va ser prologada pel bibliòfil i caçador Xavier Triás de Bes, que recorda que Carles de Camps, segon Marquès de Camps, inicià la publicació del llibre de caça en català. Una de les fotografies que acompanya el text és una imatge aèria del Mas Ribot. Els relats estan extrets de dos llibres d'històries sobre la cacera: "Del meu çarró", editat a la Biblioteca Joventut el 1912, llibre dedicat a la seva mare, "MARE: Reb aquest llibret ab amor maternal. Entre ses ratlles hi trobaràs les hores més dolces de la meva vida"; i el llibre editat el 1917, "Caçeres i caçaires"(Oliva de Vilanova: impressor), aquest dedicat als seus fills Jordi i Felip. Algunes d'aquestes històries o contes, com li agradava dir al Marquès, serien publicades a Lectura Popular- Biblioteca d'autors catalans (Il·lustració catalana).

"Del meu çarró" constava de vint-i-dos contes, i en el recull del 2004 n'apareixen setze. S'inicia el conjunt l'any 1867 quan el pare d'en Carles li "portà una petita escopeta d'un canó, de pistó"(Recorts). El segueix la història d'un gos anomenat Nin i ambientada a Salt, "Les quatre de la tarda acabaven de sonar en el campanar de Salt, quan ab el Nin

sortíem, el dia vintihú d'agost de 1902, pel pla en cerca d'algunes guatlles.

El cel estava núvol y l'atmosfera gairebé en completa calma; se sentia aquella xafogor aclaparadora que fa tan pesades les tardes del mes d'agost. Ens mancava l'ayre, y el poch que, de quam en quam, arivaba com halè precursor de la tempesta, era sofocant. Així y tot el Nin recorria els moreschs, les milleres escasses y que la sequera havia migrat completament..."

Més endavant hi descriu el gos, el Nin, "fill d'un hermos brach Saint Germain y d'una lletgíssima goça perdiguera andorrana..."

Era un producte que demostra lo convenients que són, en nostre país, els bords o creuats ab raçes seleccionades y fines de l'estranger, ja que no havèm sabut conservar les races indigenas..."

Hi dedica un relat a la mort del Nin, "el goç més lleig qu 'he conegut, y també el més bo, el més segur per tota classe de rastres, el que parava ab més seguretat, el que portava més be y el que recordo perdés, durant tretze anys, ni una sola peça alada".

La temàtica ,la caça, des de relats diversos: les caceres de senglars, com la de Sant Grau; els caçadors com en Ros de les Olives; les caminades acompanyades pel gos Rom, "Una de les coses que més m'han il·lusionat en l'higiénich sport de la caça es posar en el çarró l'esmorzar y el dinar, y ab el goç sortir al camp pera tot el dia, sense rumbo ni direcció, anant allí hont el goç condueixi..." (ROM).

El llibre "Caçeres i caçaires" de Carles de Camps i d'Olzinelles, és el segon llibre seleccionat per El Cobre, per reeditar tretze de les vint-i-tres narracions publicades el 1917. Hi apareix el món de l'autor: el Ter, el pla de Salt, les muntanyes de Sant Grau, de Vilesa, L'Estanyol; els boscos de Montellà. Els protagonistes són caçadors, un petit gat, i un príncep, tots dos mereixen la seva atenció. El príncep Leopold de Baviera, que volia sentir-se caçador inclòs ja mort, "Perxo fins quan l'enteraren i tot, va voler serho amb el costum dels cavallers de Sant Hubert patró de la caça, amb el jaquetó dels caçaires alemanys".

Hi ha dues històries molt bones, una la de "Les Bruqueres", en la qual es narra una sortida en què és ferit un senglar, i tot i així "cap goç no s'atreveix a caixalar-lo", ni cap caçador a "rematar el senglar amb un ganivet",... L'altra història és la de En Tou, "era el tipu més perfecte del caçador d'ofici. No hi havia arreu caçera a que el cridessin, perquè matés caça i la pila cresqués..."; en Tou era un furtiu; sempre que hi havia

robatoris a la comarca, les acusacions es dirigien a ell, En Tou era perseguit pels guardians, (la Guàrdia Civil), però protegit pels pagesos i era amic del Marquès, "De dia no se'l veia mai a cap poble, forestejava i caçava sempre; de nit se recollia on podia; però mai a cap poble", és una bona narració, el personatge recorda els de "Coses vistes" d'en Josep Pla; històries de perdedors com la del Pardal, Gervasi, Carrau. En Tou apareix en altres contes, com en el "Desafiament", on es descriu aquest home, "En Tou era un carboner, alt, ni gros ni prim, de forta musculatura, amb pantaló, ermilla i americana de vellut blanquinós, calçats els peus amb peúcs i espadnyes d'amples cintes negres i al cap una gorra quasi bé blanca, de fil; duia la cara tota rasa i els seus ulls negres, les seves dures faccions, mostraven ben bé l'home de bosc, acostumat a totes les inclemències i dureses del treball..."

Carles de Camps ens va deixar en aquests contes la descripció del món rural com a testimoni de un temps perdut de finals del segle XIX i principis del XX; relats que transmetien un amor per la natura, els boscos, les muntanyes, els animals, els rius i les passejades. Aquestes sortides amb els seus amics caçadors també tenien moments en el quals el menjar era molt important per tal de recuperar-se d'aquestes caminades i enllestir un nou dia de cacera, "... a les vuit, i estàvem coent una gran çaçola d'arròs amb mongetes, sobreres del sopar de la nit abans. Ho barrejàvem amb el salmón d'una llauna de conserves amb petits bocins d'espatllar de senglar..."

Potser m'agradaria finalitzar aquest recordatori de Carles de Camps, escriptor i caçador de Salt, amb una descripció de la marxa del dia," Jo, contemplo la posta de Sol que acoloreix les muntanyes per on baixa el Ter, d'entonacions càlides d'aram, d'or vell, que és van de mica en mica tornam opalines, passant al vert i blau suau, per esdevenir després grisenques i començar la foscor del cap-vespre".

B. Querol i Quadras

Els dies 27 i 28 d'agost a les pistes del club es va celebrar la 34ª edició de les XX Hores Internacionals de Petanca Sèniors, encara que durant un temps al principi se'n jugaven 24, d'hores.

A dos quarts de 5 en punt es va donar inici als actes protocol·laris de la presentació dels equips participants (un total de 20, formats per 5 jugadors cadascun) i la interpretació dels himnes nacionals de França, Balears i Catalunya, seguit d'uns curts parlaments del delegat d'esports de la Generalitat de Catalunya, Sr. Josep Sagué, del representant de l'Ajuntament de Salt, el regidor d'urbanisme Sr. Joan Boada, del president del Casal de Jubilats, Sr. Ferran Márquez, i del president del Club, Josep Boó, tots ells van donar la benvinguda als jugadors i els van desitjar molta sort a la competició, tot i exaltant els valors que té l'esport de competició. Tot seguit, el Club va fer un petit homenatge a dues persones que fan una feina d'aquella que no es veu a simple vista, però que el dia que no es fa és quan tothom s'adona que no s'ha fet. El president del Club Petanca Salt en nom de la junta va fer entrega a Manel Ros i a Josep Jorquera de sengles plaques, agraint l'esforç desinteressat envers el manteniment de les pistes de joc durant tots aquests anys.

Tot seguit i després d'un pica-pica al local, el nostre amic Manel Granda va donar el xiulet de sortida que marcava l'inici del torneig, que es disputa a un total de 19 partides a les quals els equips s'enfroten tots contra tots i on la duració de les partides és secreta i el xiulet és qui

en determina el final.

A les 9 del vespre el 1r torn de jugadors es va desplaçar fins al restaurant on els esperava un recofortant sopar, ja que la pluja havia fet acte de presència i qui més qui menys estava xop. Mentrestant a les pistes el temporal d'aigua va apretar de valent i fins i tot es va haver de suspendre alguna estona la partida. Després del 2n torn de sopar, el cel es va aclarir i van poder continuar el joc sense més entrebancs, tot i que les pistes xopes d'aigua van dificultar una bona estona el joc, però els jugadors, com a bons esportistes que són, ho van superar perfectament.

Cap a les 3 de la matinada es va parar la competició per menjar coca amb crema que els nostres amics de la fleca de can Currius ens van fer per a l'ocasió, també hi havia ensaïmada de Mallorca que el nostre company Jaume Mesquida va portar des de Palma, acabada de fer.

En aquests moments la classificació provisional ens donava 4 o 5 equips separats només per 2 punts i amb una solidesa en el seu joc que feia preveure una final super competitiva, cosa que al final es va complir, ja que a l'última partida es van enfrontar l'Escola Balear contra el Granollers, 1r i 2n classificats en aquells moments. La partida va ser d'allò més emocionant i al final el triomf va ser per l'equip de les Illes, que per segona vegada consecutiva guanyava aquest Campionat.

La classificació final va ser: 1r, Escola Balear de Petanca; 2n lloc Club Petanca Granollers; 3r, Club Petanca Seu; 4t, Club Petanca l'Esplanada i 5è, Club Petanca Pont Major. Els equips de Salt, aquest any només 2, van decebre i es classificaren a la part baixa de la taula, això vol dir que hauríem d'entrenar més i millor.

Tot seguit es va fer entrega dels premis als guanyadors i dels records per a tots els

Col·laboradors abans de començar

participants, també la Federació Balear de Petanca va fer entrega al Club Petanca Salt d'una placa d'agraïment per la invitació de cada any, ja en fa 12 que són presents al nostre torneig. El president els va agrair l'esforç que suposa venir de tan lluny i els va desitjar una bona tornada a casa. Després d'unes petites paraules de comiat del regidor Joan Boada i d'un servidor, es va donar fi a la competició

Només em queda mostrar el nostre agraïment a totes les Entitats que col·laboren amb nosaltres des dels diferents estaments, als anunciants del programa, sense ells no es podria tirar endavant una competició tan costosa, i als amics i col·laboradors, que sense el seu ajut no seria possible organitzar un campionat d'aquestes característiques. A tots moltes gràcies per haver-nos ajudat a fer el millor campionat de les comarques Gironines, les "XX HORES INTERNACIONALS DE PETANCA SÈNIORS DE SALT". Moltes gràcies a tots.

El dia 1 de setembre es van acabar les nits de club que durant tot l'estiu s'han dut a terme 3 dies a la setmana al vespre a les pistes del club, amb una participació no direm que extraordinària però sí molt fidel. Els que han vingut a jugar han fet allò que els agrada i els que els han acompanyat han gaudit de la frescor de l'arbreda del Casal.

A tots, gràcies per fer Club.

Josep Boó i Alech

Equip de Granollers. 2n classificat.

guia de serveis

EMERGÈNCIES

Bombers	085
Mossos d'Esquadra	088
Polici a Local	092
Emergències sanitàries	061

SERVEIS MUNICIPALS

Ajuntament	972249191
Biblioteca Jaume Ministral	972240322
Biblioteca Massagan	972405062
Cementiri Municipal	972240506
Centre Obert Infantil	972402373
Centre Social Mas Mota	972235105
Coma Cros	972231681
Deixalleria	972238811
Escola Bressol	972238388
Escola de Belles Arts	972244235
Estació Jove	972405007
Mercat Municipal	972231911
Museu de l'Aigua	972402148
Oficina Ambiental	972235128
Pavelló d'Esports Municipal	972240012
Piscina Municipal	972236021
Polícia Municipal	972249192
Ràdio Salt	972249151
	972249152
Teatre de Salt	972402004

CENTRES D'ENSENYAMENT

CEIP El Pla	972406106
CEIP La Farga	972235637
CEIP Mas Masó	972243967
CEIP Silvestre Santaló	972238619
CEIP Veïnat Gertrudis Moret	972400092
CIFO	972405570
Escola d'Adults	972241410
E. d'Educació Especial La Maçana	972235930
IES Salvador Espriu	972240246
IES Vallvera	972231919
Institut SES 3	972 234975
UOC (U. Oberta de Catalunya)	972405067
Ntra.Sra. Del Roser (Dominiques)	972233681
Pompeu Fabra	972234972
Vilagran	972241757

ALTRES TELÈFONS D'UTILITAT

Aigües de Girona, Salt i Sarrià	972201737
Bombers	085
Casa de Cultura "Les Bernardes"	972234695
Casal de Jubilats de Salt	972230498
Centre d'Atenció Primària	972243737
Correus	972237081
Hospital Psiquiàtric	972182500
Hospital Santa Caterina	972182605
Hotel d'Entitats	972242088
	972241128
Institut geriàtric Torras	972400563
Jutjat de Pau	972234012
Llar de Jubilats "Les Bernardes"	972232663
	972239061
Mossos d'Esquadra	972245446
Notaria de Salt	972230100
Parròquia de Sant Cugat	972234686
Parròquia de Sant Jaume	972236190
Piscina coberta	972236021
Residència assistida "Les Vetes"	972401014
Residència Geriàtrica "Nostra Llar"	972239199
Tanatori del Gironès	972249050

ESCOLES DE MÚSICA I DANÇA

Nou Espiral	972242999
[Interval]	972440483

TRANSPORT

Asoc. Empresarial del Taxi	972221020
Taxi Girona	972203377
Taxi Cèsar	608433010
Gironabus	972233243
Autocars Roca	972233572
Autocars Toni	650382778
Emilio Espigarrés Ortega	659434833

ADVOCATS

Bufet J. Garrigolas	972242387
Joan Nono Rius	972241544
Miquel Ricard Palau	972 405646

CONSULTORIS PRIVATS

DENTISTES

Jaume Rodríguez i Sanahuja	972241007
Dalmau Amorós	972242990
Serveis Dentals Salt S.L.	972232420

GINECÒLEGS

Santiago Bosch Arbusé	972239231
-----------------------	-----------

MEDICINA INTERNA

Turó Roca	972239063
-----------	-----------

MEDICINA GENERAL

Bagaria Canals	972241007
Riera Serra	972244192

LLAR D'INFANTS

Petit Jardí	972237927
El Barrufet	972231299
Petit Príncep	972236559
Escola Bressol	972238388

AMBULÀNCIES

Ambulàncies Catalunya	972235878
-----------------------	-----------

PSICÒLEGS

Centre Psicològic	972401619
Psicologia i pedagogia salt	972243033
Iglesias Martí, F.	972400160

FARMÀCIES de Guàrdia

Farmàcia: DAVESA, Major de Salt, 20.	972230568
Dies: 7, 15, 23 de setembre.	

Farmàcia: ESCATLLAR, Guillerries, 23.	972230103
Dies: 3, 4, 12, 20, 28 de setembre.	

Farmàcia: GELI, Major de Salt, 157.	972233518
Dies: 8, 16, 24, 25 de setembre.	

Farmàcia: NIETO, Àngel Guimerà, 75.	972233645
Dies: 1, 9, 17, 18, 26 de setembre.	

Farmàcia: ORDIS, Pg. Països catalans, 71.	972237704
Dies: 2, 10, 11, 19, 27 de setembre.	

Farmàcia: MUÑOZ, Pg. Països catalans, 145.	972243412
Dies: 5, 13, 21, 29 de setembre.	

Farmàcia: ROCAS, Major de Salt, 269.	972231249
Dies: 6, 14, 22, 30 de setembre.	

Per inserir publicitat en aquesta secció, modificar, ampliar o incloure alguna dada, cal que us poseu en contacte amb el Consell de Redacció al tel. 972 23 04 98 o mitjançant el correu electrònic farga@viladesalt.org

Ingredients:

- 2 pits de pollastre desossats
- 2 alvocats
- 10 o 12 tomates "cherry"
- 50 g d'olives farcides
- suc d'una llimona per amanir
- salsa maionesa, rosa o vinagreta
- sal

Elaboració

Salar els pits de pollastre i fregir-los fins que quedin rossos. Deixar que es refredin i posar-hi una mica de pebre.

Pelar els alvocats, tallar-los a daus i amanir-los amb salsa maionesa, salsa rosa o vinagreta, segons el gust. La vinagreta la podem fer amb 6 cullerades d'oli d'oliva, 1 de vinagre i una mica de pebre negre i sal.

Barrejar l'alvocat amb el pollastre tallat petit, les tomates partides per la meitat i les olives farcides. Barrejar-ho tot i servir.

Recepta de la Sra. PILAR GALÍ i BRUNET

Comissió Gastronòmica del Consell de la Gent Gran de Salt

OPEL

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Exposició i Venda: c/ Major, 156
Telèfon 972 24 20 43 - 939 84 08 72
E-mail: gudayol@grn.es
Horari: de dilluns a dissabte de 10 a 1 i de 5 a 8

Servei Oficial: c/ Mercè Rodoreda, 13
Telèfon 972 24 37 49
Grua 24 hores 907 20 62 30
Horari: de dilluns a divendres de 9 a 1 i de 3 a 8
Dissabte al matí obert de 10 a 1

GRAN PROMOCIÓ
Grans Ofertes en Venda de Cotxes i Serveis
Vine a la nostra exposició i veuràs els
avantatges de comprar un Opel a Salt.

70€
Anniversari
1920-1998

També ens podeu trobar a Internet: <http://www.grn.es/gudayol>

Naixements, casaments i defuncions de l' 1 de març al 15 d'abril

Naixements

Kevin Macia García	24/11/2004
Marc Pujol i Pascual	07/08/2005
Juan Giménez i Silva	09/08/2005
Achra Zeaje	10/08/2005
Mohamed Bouzzaqui	11/08/2005
Zakaria El Arabi	11/08/2005
Alpha-Souleymane	11/08/2005
Soufiane Nakhkha	11/08/2005
Wouleye Diao	12/08/2005
Kaoutar Benhammi	13/08/2005
Isabel Pérez i Corbacho	14/08/2005
Àlex Cracana	14/08/2005
Astrid-Elizabeth García i Medina	15/08/2005
Fatine Fauzi	15/08/2005
Arnau Piedra i Espinal	17/08/2005
Mostafa Doussi	18/08/2005
Adam El Maslaki y Luna	18/08/2005

Yassine Aissati	18/08/2005
Mounir El Arguioui i Bouzid	21/08/2005
Oumou Mballo	22/08/2005
Bintu Bajaha	22/08/2005
Marc Gil i Cullerell	22/08/2005
Elias-Josué Hajjar y Llauquen	23/08/2005
Zaira Rodriguez i Liras	26/08/2005
Raquel Vargas i Henao	27/08/2005
Buba Nimaga	31/08/2005
Samir Azgoua	03/09/2005
Sara Rojas i Manrique	04/09/2005

Defuncions

Daniel Martino Cabrera Burgos	07/09/2005
José Touron Vázquez	10/08/2005
Maria Vilagran Amat	10/08/2005
Salvador Castro Sánchez	11/08/2005
Arsenio del Rio García	11/08/2005
José Mercadal Vila	12/08/2005
Ernesto Luz Noguer	15/08/2005
Narciso Porcalla Casas	15/08/2005
Isabel Sierras Gutiérrez	15/08/2005
Francisca Jerez Rodríguez	18/08/2005
Günter R. Lessner Muñoz	19/08/2005
Candida Sevillano Palacín	23/08/2005
Rosa Costa Caballé	24/08/2005
Antonio Valencia Franco	26/08/2005
Laura Trias Oliveras	28/08/2005
Marcos Morales Pérez	03/09/2005
Ana Márquez Domínguez	07/09/2005

Casaments

Francisco Sánchez Ruiz - Silvia Betrian Liria	12/08/2005
José Muñoz Mendez – Gemma Hernández Justícia	14/08/2005
Francisco Manuel Calvo López – Laura Santamaria Puga	28/08/2005
Sergio Fernández García – Lúdia Barroso Gahete	29/08/2005

Ple municipal

El ple es va iniciar amb la presentació de la memòria del defensor del ciutadà de Salt, que va exposar la seva gestió i va agrair la col.laboració de les diferents àrees de l'Ajuntament. El defensor del ciutadà va manifestar també que després de tres anys la seva figura encara no està consolidada i que durant el 2004 el nombre de queixes rebudes va disminuir respecte a l'anys anterior.

Tots els grups van aprovar per assentiment la imposició de contribucions especials per a la urbanització del carrer Moreneta en el tram comprès entre els carrers Ramon i Cajal i Josep Irla.

Amb l'abstenció del regidor d'IC-V-

IPS i el vot en contra de les regidores del PSC Susanna Martínez i Carme Carbó es va aprovar adjudicar a Disa península SLU els drets de superfície sobre l'immoble de l'ajuntament del num. 21 del carrer Alfons Moré per a l'edificació d'una estació de servei.

També es va aprovar per assentiment que l'Ajuntament de Salt estudiï entrar en la promoció, construcció i rehabilitació d'immobles i la plurianualitat de les obres dels carrers Sant Antoni i Sant Dionís.

El ple va ratificar també amb el vot en contra d'EuiA i IC-V-IPS la reubicació de quaranta places de zona blava del carrer Francesc Macià a causa de les obres que

s'hi fan.

Per urgència es va aprovar per assentiment la cessió del terreny per a la construcció del nou CAP de Salt

També per unanimitat el ple va acordar una moció del tots els grups demanant un registre de la propietat a Salt.

Encreuats

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2		■								■
3			■						■	
4				■				■		
5					■					
6						■				
7			■				■			
8								■		
9		■							■	
10										

Horizontals: 1.- Mesura exactament la durada. 2.- Mig dígraf. Metall. Mitja mà. 3.- Principi i fi de m. Al revés, quantitat de diner que s'ha de posar a canvi d'una cosa. Vocal repetida. 4.- Al revés, recipient fet d'una soca buidada per a posar-hi el menjar dels porcs. Símbol de l'estronci. Un dígraf i mig. 5.- Nom de lletra. Ventijol. 6.- Al revés, soldat, militar. Insulsa. 7.- Au prehistòrica de Nova Zelanda, la més gran de les conegudes. Adverbi de lloc. Al revés, substància molt dolça. 8.- Pronom de segona persona. Al revés, útils. Conec. 9.- Sigla cardinal. Piro tècnic. Joc nou 10.- Sotragat.

Vertical: 1.- Augment. 2.- Mig dígraf. Abellot. L'altre mig. 3.- Antiga llengua provençal. Escoltarà. Símbol del cobalt. 4.- Fruit de la noguera. Crit per fer aturar un cavall. Ganes de dormir. 5.- Excessivament gras. Composició poètica. 6.- Color de castanya. Adverteixo. 7.- Al revés, complet. Consonants. Crit del bestiar de llana. 8.- Tot terreny. Que té una existència efectiva. Ral mut. 9.- Un altre mig dígraf. Seques. La primera. 10.- Amb amargor

B. Pérez G.

Solucions horitzontals: 1.- Cro-
nometre. 2.- R. Cobalt. M. 3.- Ea.
uerP. Aa. 4.- ibO. Sr. Rrr. 5.- Xeix.
Oreig. 6.- egros. Fada. 7.- Moa.
On. Lem. 8.- Et. snob. Sé. 9.- N.
Coetr. N. 10.- Trontollat.

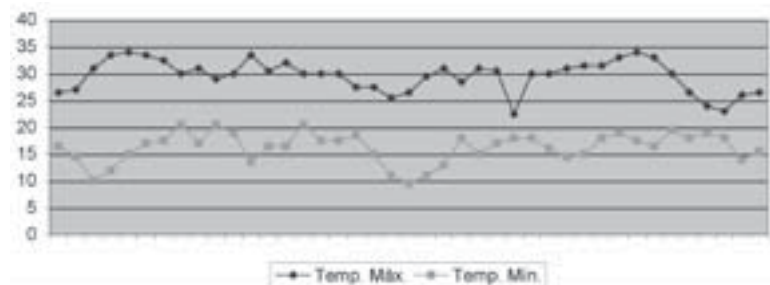
Solucions verticals: 1.- Creixe-
ment. 2.- R. Abegot. R. 3.- Oc.
Oirà. Co. 4.- Nou. Xo. Son. 5.-
Obès. Sonet. 6.- Marro. Notó. 7.-
eIP. Rf. Bel. 8.- TT. Real. Rl. 9.- R.
Ardes. A. 10.- Amargament.

El temps

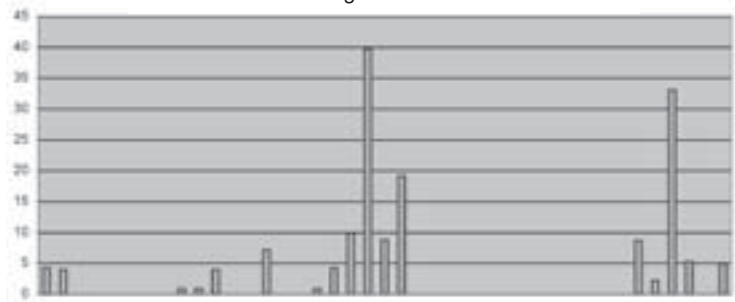
Temperatures i pluviometria de l'1 d'agost al 10 de setembre

Evolució de les temperatures de l'1 d'agost al 10 de setembre de 2005

Temperatura Màxima: 34° el dia 5 d'agost i 3 de setembre
Temperatura Mínima: 9,5° el dia 21 d'agost

Pluviometria de l'1 d'agost al 10 de setembre de 2005

Dies de pluja: 17 dies de pluja
Precipitació màxima en un dia: 39,7 litres el dia 20 d'agost
Pluja acumulada: 156,7 litres